



ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Fialy (soudce zpravodaje) a soudců Milana Hulmáka a Zdeňka Kühna o ústavní stížnosti stěžovatele pobočného spolku **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, sídlem Körnerova 219/2, Brno, zastoupeného JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou, sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1 – Nové Město, proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2024 č. j. 8 As 96/2024-96, a s ní spojeným návrhem na zrušení § 2 odst. 8 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů, ve slovech „i pro opravné prostředky proti rozhodnutím o těchto žalobách“, za účasti **Nejvyššího správního soudu**, jako účastníka řízení, a **Ministerstva dopravy**, sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1 – Nové Město, podniku **Ředitelství silnic a dálnic, s. p.**, sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4 – Nusle, a spolku **Voda z Tetčic, z. s.**, sídlem Hybešova 178, Tetčice, jako vedlejších účastníků řízení, takto:

Ústavní stížnost a návrh s ní spojený se odmítají.

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Nejvyššího správního soudu s tvrzením, že jím bylo porušeno jeho právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Spolu s ústavní stížností se stěžovatel podle § 74 zákona o Ústavním soudu

domáhá zrušení slov „i pro opravné prostředky proti rozhodnutím o těchto žalobách“ v § 2 odst. 8 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „liniový zákon“).

2. Z ústavní stížnosti a jejích příloh se podává, že první vedlejší účastník rozhodnutím ze dne 30. 7. 2021 č. j. 766/2020-910-IPK/54 povolil stavbu „Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice – Přerov“, v rozsahu 53 stavebních objektů. Řízení bylo vedeno podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy účinném znění, a liniového zákona, a to na návrh Ředitelství silnic a dálnic. K účastenství v tomto řízení se jako dotčená veřejnost přihlásil mimo jiné stěžovatel, který podal proti rozhodnutí vedlejšího účastníka rozklad. Ministr dopravy rozhodnutím ze dne 5. 12. 2022 č. j. MD-35259/2021-510/100 změnil prvostupňové rozhodnutí v některých částech týkajících se především podmínek a opatření pro uskutečnění stavby, ve zbytku rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Stěžovatel rozhodnutí o rozkladu napadl žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Krajský soud rozsudkem ze dne 1. 2. 2024 č. j. 38 A 8/2022-125, který byl stěžovateli doručen dne 12. 3. 2024, žalobu stěžovatele zamítl jako nedůvodnou.

3. Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dne 26. 3. 2024, tedy poslední den lhůty, „blanketní“ kasační stížnost, v níž uvedl, že její důvody doplní po výzvě soudu podle § 106 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud posléze usnesením ze dne 9. 4. 2024 č. j. 8 As 96/2024-11 vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku a k doplnění kasační stížnosti o důvody, pro které rozsudek krajského soudu napadá, a to ve lhůtě jednoho měsíce od doručení výzvy. Nejvyšší správní soud souběžně informoval vedlejšího účastníka a osoby zúčastněné na řízení (Ředitelství silnic a dálnic a spolek Voda z Tetčic) o tom, že ve věci byla podána kasační stížnost, která jim bude po jejím doplnění zaslána. Na to reagovalo Ředitelství silnic a dálnic tak, že správní řízení, jehož výsledek (správní rozhodnutí) byl předmětem soudního přezkumu, bylo vedeno v režimu podle liniového zákona, který s účinností od 1. 1. 2024 stanoví limity pro odstranění vad správních žalob a kasačních stížností. Podle § 2 odst. 8 liniového zákona platí, že „*k odstranění vad námitek, odvolání a rozkladu podaných po lhůtě stanovené pro jejich podání právním předpisem, podle kterého se podávají, se nepřihlíží. To platí i pro žaloby proti rozhodnutím vydaným v řízeních podle věty první i pro opravné prostředky proti rozhodnutím o těchto žalobách. Správní orgán a soud k odstranění nedostatků podání nevyzývá*“.

4. Nejvyšší správní soud napadeným usnesením odmítl kasační stížnost podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neobsahovala žádné důvody a vykazovala tak vadu, která byla vzhledem k úpravě obsažené v § 2 odst. 8 liniového zákona neodstranitelnou. Nejvyšší správní soud připustil, že pochybil, vyzval-li stěžovatele usnesením k odstranění vady kasační stížnosti, a to s odkazem na § 106 odst. 3 s. ř. s., aniž zohlednil zvláštní úpravu obsaženou v § 2 odst. 8 liniového zákona. Podotkl však, že podle § 55 odst. 2 s. ř. s. není vázán usneseními, jimiž se pouze upravuje vedení řízení. V posuzované věci nešlo o to, že by Nejvyšší správní soud stanovil stěžovateli delší než zákonnou lhůtu, ale že stanovil lhůtu, která mu vůbec nesvědčila. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla podána až poslední den lhůty, přičemž pouze ve lhůtě pro její podání mohly být odstraněny vady, nelze dovozovat, že nebýt výzvy ze dne 9. 4. 2024, stěžovatel by v zákonné lhůtě vady odstranil.

5. Z přechodného ustanovení obsaženého v čl. 2 bodu 2. zákona č. 465/2023 Sb., kterým se mění liniový a další související zákony (dále jen „změnový zákon“), podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že na posuzovanou věc je třeba použít § 2 odst. 8 liniového zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2024. Stanoví-li přechodné ustanovení, že „řízení a jiné postupy zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posoudí podle právních předpisů účinných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“, je třeba teleologickým, historickým i systematickým výkladem dovést, že „řízením“ ve smyslu citovaného ustanovení se rozumí řízení správní, nikoliv též navazující řízení o soudním přezkumu pravomocného správního rozhodnutí. Pro výklad, že by skončením „řízení“ bylo míněno až skončení navazujícího přezkumného soudního řízení, nelze najít žádnou oporu. Pokud by zákonodárce zamýšlel přechodné ustanovení koncipovat tak, že by nestandardně zahrnul pod pojem „řízení“ i navazující soudní přezkumné řízení, musel by tak učinit výslovně. Není přitom pochyb o tom, že § 2 odst. 8 liniového zákona dopadá i na řízení o kasační stížnosti, která je (mimořádným) opravným prostředkem ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že nebyl krajským soudem řádně a úplně poučen o opravném prostředku (kasační stížnosti). Obsahovalo-li rozhodnutí rozsudku krajského soudu poučení, že „proti tomuto rozsudku je přípustná kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu“, krajský soud dostal všem zákonným požadavkům na obsah poučení podle § 54 odst. 2 s. ř. s.

6. Stěžovatel v řízení před Nejvyšším správním soudem tvrdil rozpor § 2 odst. 8 liniového zákona s ústavním pořádkem a unijním právem, konkrétně se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/1187 o zjednodušení opatření na zlepšení realizace transevropské dopravní sítě (dále jen „směrnice TEN-T“), jejímž cílem má být zachování vysokých standardů účasti veřejnosti v povolovacích procesech. Nejvyšší správní soud neshledal důvod předložit Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) předběžnou otázku, přičemž zdůraznil, že nemá pochybnost o souladu § 2 odst. 8 liniového zákona se směrnicí TEN-T. Omezení obsažené v liniovém zákoně nedosahuje takové intenzity, že by se dalo uvažovat o ohrožení vysokých standardů ochrany životního prostředí a účasti veřejnosti. Nelze přehlédnout, že stěžovatel kromě obecných úvah o rozporu dané úpravy se směrnicí TEN-T žádnou konkrétní argumentaci nepředestřel a nevymezil ani otázku, jež by bylo nutno předložit k posouzení Soudnímu dvoru. K tvrzenému rozporu § 2 odst. 8 liniového zákona s ústavním pořádkem Nejvyšší správní soud podotkl, že za ústavně chráněné východisko nelze považovat takové, které by předpokládalo „standardní“ podávání opravných prostředků s vadami. Umožňuje-li ústavně souladný výklad právní úpravy stěžovateli podat i v relativně krátké zákonné lhůtě bezvadnou kasační stížnost, byť pouze s částí či základem kasační argumentace, kterou pak může rozšiřovat, neshledává Nejvyšší správní soud tuto úpravu rozpornou s právem na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Skutečnost, že právní úprava obsažená v § 2 odst. 8 liniového zákona nepřispívá k její přehlednosti, nemůže sama o sobě vést k závěru o její neústavnosti. Jelikož řízení před krajským soudem bylo zahájeno dne 22. 12. 2022, tj. ještě před účinností změnového zákona, a § 2 odst. 8 liniového zákona dopadl jen na řízení o kasační stížnosti, nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu posuzovat jeho hypotetické důsledky v řízení před krajským soudem, ani hodnotit vliv změnového zákona na délku povolovacích procesů.

II.

Argumentace stěžovatele

7. Stěžovatel rekapituluje průběh řízení před správními orgány i správními soudy, popisuje uskutečňování stavebního záměru „Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice – Přerov“ a uvádí, že napadené rozhodnutí porušilo jeho právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. V rozporu s tímto ustanovením Listiny stěžovatel shledává i § 2 odst. 8 liniového zákona, protože se domáhá jeho zrušení ve slovech „*i pro opravné prostředky proti rozhodnutím o těchto žalobách*“. Těžištěm jeho argumentace je námitka, že podáním blanketní kasační stížnosti nemohla být významně ovlivněna délka soudního řízení, protože řízení o kasační stížnosti se v důsledku toho mohlo prodloužit nejvýše o dva měsíce. Stěžovatel uvádí, že proti výše uvedenému stavebnímu záměru podal jen v roce 2023 (vůči různým stavebním objektům) celkem sedm správních žalob ke krajskému soudu, přičemž o pěti z nich krajský soud nerozhodl v zákonem stanovené devadesátidenní lhůtě. Je proto nelogické, aby stěžovatel musel ve věcech týkajících se nejsložitějších stavebních záměrů podávat úplné kasační stížnost ve lhůtě pouhých dvou týdnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku. Ustanovení § 2 odst. 8 liniového zákona podle jeho názoru vytváří „*nelogickou a nesystémovou nerovnost bez věcného či právního smyslu*“ a je v rozporu s požadavkem vysokého standardu účasti spolků a ochrany životního prostředí podle směrnice TEN-T.

8. Podle stěžovatele neexistuje právní analýza, která by prokázala, že liniový zákon jakkoliv zkrátí délku povolovacích procesů významných dopravních staveb. Jeho novela provedená změnovým zákonem pak byla vedena úmyslem, aby „*demokratický právní stát ztížil spolkům právo efektivně chránit životní prostředí a bránit svá hmotná a procesní práva*“. Zákonodárce žádným způsobem nedoložil, že novela bude způsobit urychlit výstavbu klíčové dopravní infrastruktury. Šlo o nepromyšlený poslanecký návrh, který neprošel ani posouzením Legislativní radou vlády. Největší průtahy ve správních řízeních podle stěžovatele způsobují stavebníci podáváním neúplných žádostí, nikoliv tzv. ekologické spolky.

9. V závěru ústavní stížnosti (str. 18) stěžovatel brojí proti předcházejícímu rozsudku krajského soudu o zamítnutí správní žaloby (viz bod 2. výše). Uvádí, že pokud by krajský soud postupoval v souladu se zákonem, pak by musel uznat přinejmenším jeho námitky o absenci přezkoumatelných důvodů pro zamítnutí jeho dvou návrhů na uložení opatření na zmírnění vlivů dálnice na krajinný ráz a absenci platného závazného stanoviska podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

10. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen advokátem podle § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Jeho ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*), neboť

vyčerpal všechny procesní prostředky k ochraně svých práv, resp. proti usnesení Nejvyššího správního soudu takový prostředek nebyl k dispozici.

IV.

Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti

11. Ústavní soud není další instancí v soustavě obecných soudů a není zásadně oprávněn zasahovat do jejich rozhodovací činnosti, neboť není vrcholem jejich soustavy (srov. čl. 83 a čl. 90 až 92 Ústavy). Úkolem Ústavního soudu v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy je ochrana ústavnosti, nikoliv běžné zákonnosti. Postup v soudním řízení správním, včetně výkladu a použití jiných, než ústavních předpisů je záležitostí správních soudů. Je jejich úlohou, aby zkoumaly a posoudily, zda jsou dány podmínky pro použití toho či onoho právního institutu, a aby své úvahy zákonem stanoveným postupem odůvodnily. Zásah Ústavního soudu je namístě pouze v případě nejzávažnějších pochybení představujících porušení ústavně zaručených základních práv a svobod, zejména kdyby závěry soudů byly hrubě nepřiléhavé a vykazovaly znaky libovůle. To však Ústavní soud v posuzované věci neshledal.

12. Nutno předeslat, že Ústavní soud je vázán petitem ústavní stížnosti [srov. usnesení ze dne 28. 2. 2023 sp. zn. III. ÚS 534/21 (všechna rozhodnutí jsou veřejně dostupná na <https://nalus.usoud.cz>)], v němž stěžovatel napadá toliko usnesení Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti (a akcesoricky se domáhá zrušení části § 2 odst. 8 liniového zákona), nikoliv (též) předcházející rozsudek krajského soudu. Stěžovatel se proti rozsudku krajského soudu nebránil perfektní kasační stížností, tudíž proti tomuto rozsudku nevyčerpal (efektivně) všechny procesní prostředky. Z těchto důvodů se Ústavní soud nezabýval námitkami o posouzení věci samé krajským soudem (viz výše bod 9.), ale přezkoumal toliko napadené usnesení o odmítnutí kasační stížnosti z hlediska toho, zda Nejvyšší správní soud neporušil ústavně zaručená práva stěžovatele, zejména pak jeho právo na přístup k soudu, resp. právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

13. Nespornou je skutečnost, že stěžovatel podal „*blanketní*“ kasační stížnost proti zamítavému rozsudku krajského soudu, a to poslední den lhůty k jejímu podání. Vzhledem k absenci důvodů kasační stížnosti, které jsou její nedílnou součástí (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), kasační stížnost vykazovala vadu. Stěžovatel nezpochybňuje, že na posuzovanou věc dopadá § 2 odst. 8 liniového zákona, nerozporuje ani výklad přechodného ustanovení změnového zákona Nejvyšším správním soudem. Jeho ústavní stížnost je v zásadě pouhou polemikou o vhodnosti a účelnosti § 2 odst. 8 liniového zákona (v kontextu celkové délky povolovacích procesů u liniových staveb).

14. Nejvyšší správní soud v odůvodnění napadeného usnesení náležitě vysvětlil důvod, pro který nepovažuje napadené ustanovení liniového zákona za rozporné s ústavním pořádkem. Z jeho úvah, jimž nelze z ústavněprávního hlediska nic vytknout, je zřejmé, proč nepředložil věc Ústavnímu soudu k incidenční kontrole ústavnosti zákona (čl. 95 odst. 2 Ústavy). Stejně tak postupoval Nejvyšší správní soud při vypořádání námítky o rozporu s unijním právem, resp. směrnicí TEN-T. Ani v ústavní stížnosti ostatně stěžovatel neuvádí, jakou konkrétní předběžnou otázku měl Nejvyšší správní soud položit Soudnímu dvoru.

15. Zjevná neopodstatněnost ústavní stížnosti může vyplynout i z předchozích rozhodnutí, posuzujících podobné ústavní stížnosti. Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost řadu ústavních stížností, v nichž stěžovatelé poukazovali na údajnou neústavnost zvláštních lhůt k podání žalob proti rozhodnutím vydaným v řízeních podle liniového zákona, které jsou podle § 2 odst. 2 téhož zákona zkráceny oproti obecné úpravě soudního řádu správního na polovinu (viz např. usnesení ze dne 19. 12. 2017 sp. zn. III. ÚS 3262/17, ze dne 26. 2. 2020 sp. zn. II. ÚS 3645/19, ze dne 24. 5. 2022 sp. zn. II. ÚS 1895/20, nebo ze dne 13. 2. 2024 sp. zn. III. ÚS 3224/23). Ustanovení § 2 odst. 8 liniového zákona pak z hlediska svého smyslu a účelu „pouze“ navazuje na zkrácení lhůt podle § 2 odst. 2 téhož zákona a vyžaduje po subjektech podávajících námitky, odvolání či rozklady ve správním řízení, jakož i následné správní žaloby a opravné prostředky ve správním soudnictví, aby je podávaly v zákonné lhůtě bez vad, resp. způsobem, který zajistí jejich projednatelnost bez vyzývání k odstranění vad. Z liniového zákona je patrný cíl, který zákonodárce přijetím zvláštní právní úpravy sledoval. Ústavní soud nepochybně, že k urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury, resp. k rychlejšímu dosažení právní jistoty při přezkumu zákonnosti aktů veřejné správy, lze využít i jiných institutů, než je zkrácení zákonných lhůt k podávání opravných prostředků a vyžadování, aby podání nevykazovala vady (s tím, že tyto vady není možné po uplynutí lhůty k podání příslušného prostředku již odstranit). To však nic nemění na tom, že zakotvení zvláštní právní úpravy lhůt k podávání těchto návrhů, a požadavku na jejich „bezvadnost“, je legitimním prostředkem zvoleným zákonodárcem (přiměřeně viz usnesení sp. zn. III. ÚS 3224/23, bod 15. odůvodnění).

16. Opodstatněnost ústavní stížnosti nemůže založit ani námitka, že Nejvyšší správní soud v posuzované věci uplatnil právní normu, jejímuž přijetí scházela analýza potvrzující, že právě činnost tzv. ekologických spolků vede k prodlužování délky povolovacích procesů strategicky významných staveb. Ostatně ani opačné tvrzení stěžovatele, podle něhož za nepřiměřenou délku povolovací procesů mohou především samotní investoři, resp. stavebníci, není v ústavní stížnosti žádnou „studii“ doloženo. Námitka stěžovatele, že při projednávání jiných správních žalob směřujících proti rozhodnutím povolujícím jiné stavební objekty stavby „Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice – Přerov“ krajský soud nedodržel zákonnou lhůtu pro rozhodnutí ve věci, nemůže být předmětem přezkumu v řízení o této ústavní stížnosti (přiměřeně viz bod 12. výše). Pouze obecně Ústavní soud uvádí, že obranou proti případným průtahům v soudním řízení je institut stížnosti podle § 164 a násl. zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, a podání návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a téhož zákona. Z ústavní stížnosti ostatně ani nevyplývá, že by stěžovatel této možnosti využil.

17. Neopodstatněnou je také námitka, že Nejvyšší správní soud nepředložil předběžnou otázku Soudnímu dvoru (viz bod 14. výše), resp. že § 2 odst. 8 liniového zákona je v rozporu se směrnicí TEN-T. Vzhledem k přechodnému ustanovení změnového zákona, resp. časové působnosti § 2 odst. 8 liniového zákona, se tento zákon v posuzované věci uplatnil (podle názoru Nejvyššího správního soudu, který stěžovatel nyní nepochybně) toliko na řízení o kasační stížnosti (viz bod 5. výše). Směrnice TEN-T však na soudní řízení nedopadá (viz již bod 3. *in fine* jejího odůvodnění, čl. 2 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 textu směrnice).

18. Pro úplnost Ústavní soud uvádí, že neshledal porušení ústavně zaručených práv stěžovatele ani v návaznosti na výzvu předsedy senátu Nejvyššího správního soudu k odstranění vad kasační stížnosti, která vůbec neměla být vydána. Lze vyzdvihnout, že Nejvyšší správní soud otevřeně přiznal pochybení při vydání této výzvy (bod 4. výše). Tato výzva však vzhledem k podání „blanketní“ kasační stížnosti v poslední den zákonné lhůty, nemohla stěžovatele uvést v omyl o odstranění vad kasační stížnosti způsobem zkracujícím jej na jeho právech vyplývajících ze zákona. Především je podstatné, že samotná výzva či poučení soudu nemůže stěžovateli založit procesní právo, jehož uplatnění zákon výslovně vylučuje. Lze přisvědčit závěru Nejvyššího správního soudu, že stěžovateli nebyla k odstranění vad kasační stížnosti stanovena lhůta delší než zákonná, ale lhůta, která mu vůbec nesvědčila. Z ústavněprávního pohledu nelze nic vytknout ani odkazu Nejvyššího správního soudu na § 55 odst. 2 *in fine* s. ř. s., podle kterého soud není vázán usneseními, jimiž se toliko upravuje vedení řízení. Příkladem takového usnesení je totiž i výzva k odstranění vad návrhu.

19. Ústavní soud nezjistil porušení základních práv stěžovatele, a proto odmítl ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako zjevně neopodstatněnou.

20. V důsledku Ústavní soud odmítl také návrh stěžovatele na zrušení § 2 odst. 8 liniového zákona ve slovech „*i pro opravné prostředky proti rozhodnutím o těchto žalobách*“. Odmítnutím ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost totiž současně odpadá i základní podmínka projednání návrhu na zrušení zákona, potažmo jeho jednotlivých ustanovení (srov. např. usnesení ze dne 3. 10. 1995 sp. zn. III. ÚS 101/95, ze dne 21. 4. 2020 sp. zn. III. ÚS 787/20 nebo ze dne 7. 9. 2021 sp. zn. III. ÚS 3474/20).

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 16. října 2024

Josef Fiala v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Gabriela Uhlířová